

Πέντε Ποιήματα

Ἐσὺ σιωπηλὴ ψυχὴ τῶν πραγμάτων
Σέ μιὰ θάρκα ὑποταγμένη
Μέ τό βλέμμα τοῦ ἀνέμου
Νά σοῦ ἀκίνητοποιεῖ τίς προθέσεις
Μέ τόν μεγάλο πλάτανο τοῦ Νοέμβρη
Νά σοῦ ἀποκλείει τό ὄραμα
Μέ τούς μικροὺς σταυροὺς τῆς μέρας καί τῆς νύχτας
Νά σοῦ πληγιάζουν τά χέρια

Τά ὄνειρά μου ὀδοντωτός σιδηρόδρομος
Ἄλλοτε πολύχρωμος ἀητός
Τά ὄνειρά μου ὀμφάλιος λῶρος
Ἄλλοτε φυγόκεντρος δύναμη
Τά ὄνειρά μου ἄλλοτε Ἴκαρος
Ἄλλοτε Ἴκαρος νεκρός

Κι ἄς λές πῶς ὁ κόσμος περνάει σάν ποτάμι
Μέσα ἀπ' τά χέρια μου
Ἐγὼ τήν ξέρω τήν ἀλήθεια
Ὁ κόσμος
Πυρακτωμένο σίδερο
Μές ἀπ' τά χέρια μου

Κάτι ἄλλο θά ὑπάρχει
Κάπου ἄλλοῦ θά εἶναι
Κάποιαν ἄλλην ὥρα
Μέ κάποιον ἄλλο τρόπο

Περιμένουν
Πάνω στά φύκια
Ν' ἀναδυθεῖ
Ἡ γοργόνα
Τοῦ Μεγαλέξανδρου

Περιμένουν
μέσα στά δέντρα
Νά γίνει
Φλέβα
Ἡ ρίζα
Καί καρδιά
Τό πορτοκάλι

